

Com el seu pare

“A ca teva xerra com vulguis, però a s’escola se xerra s’Espanyol”. En Tomeu xiuxiueja davant del mirall de casa allò que li ha dit el seu mestre pel matí a cau d’orella, provant d’imitar aquell aire amenaçador de Don Gregorio quan s’enfada. Com a bon fill de república en plena postguerra, en Tomeu sap molt bé que el mallorquí que parlaven abans a casa, a l’escola i al carrer ha esdevingut una mena de fugitiu perseguit, si fa no fa, com el seu pare.

El mirall li torna una imatge de nen esquifit, ben poca cosa a simple vista. Però quan s’acosta fins a pocs centímetres del vidre, vora aquell forat minúscul on la llum no es reflecteix, se li encén una espurna a la mirada. Amb veu baixa, passa revista als esdeveniments del dia fent servir la llengua prohibida, la que s’amaga i sobreviu en aquell racó de la casa, si fa no fa, com el seu pare.

Travessant l’espill li arriben expressions de consol, però també d’aprenentatge enriquidor. Les paraules que s’alliberen van teixint el llaç que els uneix. Com cada vespre, besa suaument el mirall i s’acomia amb la mateixa pregunta: “Quan podràs sortir?”. I es fica al llit sense resposta. Si fa no fa, com el seu pare.

Joan Ayarte Garcías
1r premi

Arròs i sorra

Ja em torna: recoi de mal de cap i... l'ofec, sobretot l'ofec... "Massa restriccions i poc aire pur, Anna!" em dic. I havia de ser just ara? Amb el somni de ser columnista d'opinió a tocar?

L'afició per les lletres em venia de petita. Bé, més que afició, obsessió. Era veure les lletres magnètiques del "MAMA" i "PAPA" a la nevera i córrer a formar paraules impossibles com una boja.

Rellegeixo el títol absurd que m'ha manat el redactor i haig de trucar corrents al 061 mentre intento recordar els darrers contactes estrets. Sense adonar-me'n, els dits –com de petita– el reescruien; em torna el pols i l'ofec s'atura.

De sobte, ho entenc tot.

Vinga, tu pots! «Refer». No paris. «Tururut, nan». No paris. «Neden, nin, broc». No paris. «Caca, bebe, menem, anilina, corb».

A punt estic de sucumbir a la taquicàrdia. Començo ja a defallir quan arribo al mot 121è i alguna cosa es trenca dins meu. Una pau immensa s'apodera de mi i m'adormo damunt del teclat, feliç. Després d'aquest grapat d'anys, acabo de descobrir que pateixo, patia, més ben dit, "aibofòbia"?

Aibo F òbiA, sí!

Li dono mil gràcies al meu cap i em faig una autodedicatòria:

"T'estimo, Anna!".

Xavi Carpena i Vilella
2n premi

Flânerie

La Dicció el sostingué per primera vegada per buscar “resiliència”. Desconeixia el seu significat com també el d’una immensa majoria de paraules. En obrir-lo, però, un camp irisat amb milers de poncelles planes, agudes i esdrúixoles es desplegà olorososament davant seu. Al principi el Nari i ella es freqüentaven de tant en tant, a deshora. Una fantasia de primavera que gradualment es convertí en idil·li. Malgrat aquella admiració mútua, la Dicció desaprovava la intensa vida social del Nari i avorria els esporàdics, fanàtics i fatxendes que s’apoderaven dels mots cercats dins de les seves entranyes. Compartir-lo l’energava i l’engelosia de tal manera que es passava els dies moixa i deixava de consultar-lo. Aleshores, ell se la mirava de reüll, enyorant la seva gràcia de dir, el tacte dels seus dits esvelts, interpel·lant-la. Fins que un vespre, persuadida per la urgència de tornar-lo a fullejar, li acaricià suaument el llom. El Nari, frisós per seduir-la, exhibí totes les seves lletres esbadellades en múltiples definicions. Llavors, àvida de vocabulari, la Dicció sucumbí i es passejà a pleret entre les sonoritats i les pronúncies d’aquell jardí tan florit, sense rumb fix.

Estel Caballé Costa
3r premi

ORGANITZA:

HI COL·LABORA:

